

ΙΔΡΥΤΗΣ: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ

1949

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ Α.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
38 - ΟΔΟΣ ΤΣΩΡΤΣΙΑ - 38
ΑΘΗΝΑΙ

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΓ' — 1949
ΤΟΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1949

ΤΕΥΧΟΣ 516

JOHN KEATS

LA BELLE DAME SANS MERCI'

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΧΗ

1

Τί σέ πονάει, ἀρχοντόπουλο μὲ τ' ἄρματα,
πὸν μοναχὸ πλανιέσαι καὶ χλωμό ;
Ξερὰ τὰ βρῦα στὴ λίμνην ὀλοτρόγυρα
καὶ δὲ γροικᾶς πουλιοῦ σκοπὸ.

2

Τί σέ πονάει, ἀρχοντόπουλο μὲ τ' ἄρματα,
καὶ σασυσιμένο πᾶς καὶ θλιβερό ;
Ὁ ἀχερώνας γέμισε τοῦ σκίουρου
καὶ τέλειωσαν τὸ θερισμό.

3

Στὸ μέτωπό σου κρῖνο σὰ νὰ φαίνεται
ἀπὸ ἀγωνία ὑγρὸ καὶ πυρετὸ
καὶ πὰ' στὸ μάγουλό σου ἓνα τριαντάφυλλο
μαραίνεται κι' αὐτό.

4

— Κυρὰ μέσ' στὰ λειβάδια κάπου ἀπάντησα
πανέμορφη καὶ μάϊσσας κορασιά'
μακριὰ εἶταν τὰ μαλλιά, λαφρὸν τὸ πόδι της
κ' εἶχε μιὰν ἄγριαν ματιά.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΧΗ

1

Σὰν τί νὰ σέ πονάει, ψυχὴ πολύπαθη,
πὸν μοναχὴ πλανιέσαι καὶ χλωμή ;
Ξερὰ τὰ βρῦα στὴν λίμνην ὀλοτρόγυρα,
κανένα δὲ λαλάει πουλί.

2

Σὰν τί νὰ σέ πονάει, ψυχὴ πολύπαθη,
καὶ τόσο εἶσαι χαμένη καὶ θλιβή ;
Τὸ θέρο πάει καὶ γιόμισε καὶ ὁ σκίουρος
τὴν ἀποθήκη ὡς τὴν κορφή.

3

Στὸ μέτωπό σου κάποιο κρῖνο φαίνεται,
ὑγρὸ ἀπὸ ἀγωνία καὶ πυρετὸ
καὶ πὰ' στὸ μάγουλό σου ἓνα τριαντάφυλλο
μαραίνεται κι' αὐτό.

4

— Κυρὰ μεσ' τοὺς λειμιῶνες κάπου ἀπάντησα
πανέμορφη καὶ μάϊσσας κορασιά'
εἶταν μακριὰ μαλλιά, λαφρὸν τὸ πόδι της
κ' εἶχε μιὰν ἄγριαν ματιά.

1. Ἡ μπαλλάντα αὐτὴ φαίνεται πὼς γράφηκε στὶς ἀρχές τοῦ 1819, ὅταν ὁ ποιητὴς δὲν εἶχε ἀκόμη συμπληρώσει τὰ εἰκοσιτέσσερα χρόνια του. Ὁ τίτλος της εἶναι παρμένος ἀπὸ ἓνα μεσαιωνικὸ ποίημα τοῦ Alain Chartier, ἀόλιου ποιητῆ τοῦ Καρόλου τοῦ δευτέρου τῆς Γαλλίας, πού τὸ ποίημα αὐτὸ θὰ τὸ γνώρισε ὁ Keats ἀπὸ μιὰ παλιὰν ἀγγλικὴν μετάφραση ἀποδιδόμενη στὸν Chaucer. Ὑπάρχουν τούτης τῆς μπαλλάντας δύο ἐκδόσεις. Ἡ δευτέρη εἶναι ἐπεξεργασία τῆς πρώτης, καμωμένη τὴν ἴδια περίπου ἐποχῇ. Ἡ πρώτη ἐν τούτοις προτιμᾶται ἀπὸ τοὺς κριτικούς. Γι' αὐτό, στὶς καλὰς ἀγγλικὰς ἐκδόσεις, δημοσιεύονται καὶ οἱ δύο ἐκδόσεις, ἢ μιὰ παράλληλα στὴν ἄλλη. Τὸ μικρὸ αὐτὸ τραγούδι θεωρεῖται σὰν ἓνα ἀπὸ τὰ διαμάντια τῆς ἀγγλικῆς λογοτεχνίας.

Κ. Δ. Τ.

ΚΓ' — 1

5

Τῆς ἐπέλεξα στεφάνι γιὰ τὴν κόμη της,
βραχιόλια καὶ μιὰ ζώνη εὐωδιαστή
καὶ μὲ κοιτοῦσε σάμπως νὰ μ' ἀγάπαγε
κ' εἶτανε πιά ὄλο στεναγμοί.

6

Πά 'στο φαρί μου τὸ ἡμερο τὴν κάθισα
κι ὀλημερίς μονάχα αὐτὴν κοιτῶ
Κ' ἔσκυβε πλάι μου αὐτὴ καὶ μοῦ τραγούδαγε
κάποιο τραγοῦδι ξωτικό.

Ρίζες μοῦ χάρισε, γλυκὲς στὸ στόμα μου,
μέλι ἄγριο καὶ μάνα δροσερό.
Σὲ ξένη γλῶσσα βέβαια θὲ νὰ μοῦλεγε:
— Στ' ἀλήθεια σ' ἀγαπῶ.

8

Στὴ νεραϊδοσπηλιά της μὲ παράσυρε
καὶ βαριαστέναζε, ἔκλαιε, ὄλο καημό.
Μὲ τέσσερα φιλιὰ μου τ' ἄγρια τὰ 'κλεισα,
τᾶγρια τὰ μάτια της τὰ δυό.

9

Κι ὡς ν' ἀποκοιμηθῶ πιά μὲ νανούριζε
κ' εἶδα ὄνειρο, μελλούμενα κακά,
κ' εἶταν τὸ τελευταῖο πὸν ὄνειρεύθηκα
στὴν κρῦα τοῦ λόφου τὴν πλαγιά.

10

Εἶδα ορηγάδες, πρίγκηπες, πολέμαρχους,
πὸν ὄλοι εἶταν ὡς τὸ θάνατο χλωμοί,
κι' ὄλοι μοῦ κράζαν, σ' ἔδεσε στὰ μάγια της
ἡ Belle Dame sans - merci.

11

Τὰ λιμασμένα χεῖλια στὸ τρισκότιδο
φρικτὰ μνηοῦσαν, χάσκοντας πλατιά.
Καὶ ξύπνησα γι' αὐτὸ ἐδῶ πάλι βρέθηκα
στοῦ κρῦου τοῦ λόφου τὴν πλαγιά.

12

Γι' αὐτὸ τώρα περνᾶω ἔτσι τὶς μέρες μου
κ' ἔρμος, χλωμὸς πλανιέμαι ἀκόμα ἐδῶ,
ἂν καὶ τῆς λίμνης πιά τὰ βρῦα μαράθησαν
καὶ δὲν ἀκοῦς πουλιοῦ σκοπό...

5

Ἰὰ 'στὸ φαρί μου τὸ ἡμερο τὴν κάθισα
κι ὀλημερίς μονάχα αὐτὴν κοιτῶ
κ' ἔγεργε πλάι μου αὐτὴ καὶ μοῦ τραγούδαγε
κάποιο τραγοῦδι ξωτικό.

6

Γιὰ τὸ κεφάλι της στεφάνι ἐγὼ ἐπέλεκα,
βραχιόλια καὶ μιὰ ζώνη εὐωδιαστή
καὶ μὲ κοιτοῦσε σάμπως νὰ μ' ἀγάπαγε
κ' εἶταν πιά ὄλο στεναγμοί.

7

Ρίζες μοῦ χάρισε, γλυκὲς στὸ στόμα μου,
μέλι ἄγριο καὶ μάνα δροσερό:
Σὲ ξένη γλῶσσα βέβαια θὲ νὰ μοῦλεγε:
— Στ' ἀλήθεια, σ' ἀγαπῶ.

8

Στὴ νεραϊδοσπηλιά της μὲ παράσυρε
μ' ἔβλεπε ἐκεῖ καὶ στέναζε βαθιὰ
κι' ὡς ν' ἀποκοιμηθῶν τᾶγρια τὰ μάτια της
ἐγὼ τὰ κλειοῦσα μὲ φιλιὰ.

9

Ἰὰ στὸ γρασίδι ξάπλα κοιμηθήκαμε,
κ' εἶδα ὄνειρο, μελλούμενα κακά,
κ' εἶταν τὸ τελευταῖο πὸν ὄνειρεύθηκα
στὴν κρῦα τοῦ λόφου τὴν πλαγιά.

10

Εἶδα ορηγάδες, πρίγκηπες, πολέμαρχους,
πὸν ὄλοι εἶταν ὡς τὸ θάνατο χλωμοί
καὶ πὸν ὄλοι κράζαν,— Σ' ἔδεσε στὰ μάγια της
ἡ Belle Dame sans - mercy.

11

Τὰ λιμασμένα χεῖλια στὸ τρισκότιδο
φρικτὰ μνηοῦσαν, χάσκοντας πλατιά.
Καὶ ξύπνησε γι' αὐτὸ ἐδῶ πάλι βρέθηκα
στοῦ κρῦου τοῦ λόφου τὴν πλαγιά.

12

Γι' αὐτὸ τώρα περνᾶω ἔτσι τὶς μέρες μου
κ' ἔρμος, χλωμὸς πλανιέμαι ἀκόμα ἐδῶ
ἂν καὶ τῆς λίμνης πιά τὰ βρῦα μαράθησαν
καὶ δὲν ἀκοῦς πουλιοῦ σκοπό.

Μεταφρ. ΚΩΝΣΤ. ΤΣΑΤΣΟΣ